

RUFUS EMETERIO

I:05

Hodina smrti se ozve právě ve chvíli, kdy se chystám dorazit kluka své bejvalky. Sedím na tom týpkovi, ramena mu tisknu k zemi koleny a jediný důvod, proč mu nezasadím další ránu pěstí přímo do ciferníku, je, že mi v kapse zvoní telefon, je to ten hlasitý výstražný tón Hodiny smrti, který každý zatraceně dobře zná z vlastní zkušenosti, ze zpráv nebo z nějaké podělané show, kde ho používají, když je potřeba navodit atmosféru strachu. Mí partáci Tagoe s Malcolmem přestali povzbuzovat. Mlčí jako zařezaní a já čekám, že se ozve i mobil toho pankáče Pecka. Ale nic, jen ten můj. Možná že mu ten hovor, díky kterému se za chvíli dozvím, že zemřu, právě zachránil život.

„Měl bys to vzít, Roofe,“ říká Tagoe. Ten výprask si nahrával, protože sledovat nakládačky na internetu, to je zkrátka jeho, teď má ale oči upřené na svůj mobil, jako by měl strach, že začne taky zvonit.

„Dyt' jo,“ odpovím. Srdce mi málem vyskočí z hrudi, bije rychleji, než když jsem se pustil do Pecka, dokonce rychleji než ve chvíli, kdy jsem ho poprvé srazil a složil k zemi. Peckovi už otéká levé oko, z toho pravého mu kouká jen čirá hrůza. Hodina smrti se člověku může ozvat až do tří do

rána. Proto si nemůže být jistý, jestli ho náhodou nevezmu s sebou.

A jistý si nejsem ani já sám.

Zvoneční přestane.

„Možná se spletli,“ řekne Malcolm. Mobil se ale zase rozezvoní.

Malcolm sklapne.

Nedělal jsem si naděje. Nevím, co říkají statistiky nebo něco podobného, ale Hodina smrti to moc často nepodělá. A klan Emeteriů nemá zrovna velké štěstí, co se dlouhého života týká. Ale setkat se se stvořitelem už o něco dřív? Jasně, tady nás máte.

Klepu se a můj mozek zachvacuje panika, jako by do mě někdo nonstop bušil, protože vůbec netuším, jak umřu, jen to, že se to stane. A nedá se říct, že by se mi před očima právě promítal celý můj život, ne že bych snad čekal, že se to začne dít později, až budu na prahu smrti.

Peck se pode mnou zavrtí, tak mu zahrozím pěstí, aby se sakra zase zklidnil.

„Možná má u sebe bouchačku,“ řekne Malcolm. Je to obr v naší partě, ten typ kluka, kterého by bylo fajn mít po ruce, když si moje ségra nedokázala rozepnout bezpečnostní pás a my jsme tenkrát sjeli autem do Hudsonu.

Dřív než se mi rozezvonil telefon, vsadil bych cokoli na to, že Peck u sebe žádnou zbraň nemá, protože jsme to byli my, kdo ho překvapil, když šel domů z práce. Ale nevsadil bych svůj vlastní život, rozhodně ne takhle. Upustím mobil na zem. Přidržuju Pecka u země a otáčím ho, kontroluju, jestli nemá za pasem schovaný nůž. Postavím se, on zůstává ležet na zemi.